

Regionaal OverlegPlatform Participatie Oost-Vlaanderen
Martelaarslaan 212 9000 Gent tel 09/224.09.15 fax 09/233.35.89
e-mail info@roppov.be web www.roppov.be

HET BELANG VAN OUDERGROEPEN

(getuigenis van een hulpverlener die meewerkt in de Roppov-oudergroep Gent-Meetjesland)

Over de ouderwerking schrijven is moeilijker dan ik dacht. Veel liever vertel ik er over. Schrijven heeft iets afstandelijks, iets objectiverend. Mijn beleven van de ouderwerking is eerder van de orde van het voelen, van het individuele, de orde van het hart.

Het is een hele opgave, nog altijd, mijn hart open te stellen, zomaar, zonder voorbehoud, voor wat de ouders in de ouderwerking vertellen.

Wat de ouder beleeft is echt, is wat die ouder beleeft, en is omdat die éne ouder dat beleeft van een bijzonder hoge relevantie. Het is niet alleen zeer relevant omdat wellicht (vele) andere ouders dezelfde ervaringen zullen meemaken, al is dat dan met andere nuances en andere verwoordingen, maar vaak met eenzelfde grondgevoel. Dat blijkt trouwens als je wat onze ouders vertellen vergelijkt met wat andere ouders elders in andere oudergroepen vertellen. Het is niet enkel zeer relevant omdat het wellicht model staat voor wat anderen denken, het is ook op zichzelf als de unieke beleving van die ouder relevant.

En toch moet ik telkens mijn geest weer dwingen om die ervaringen niet in te kapselen in uitleg, theorieën, regelgevingen, rationalisaties. En dat is mijn leerproces. Gewoon luisteren, trachten te verstaan, bevragen of ik het wel goed heb verstaan en in mij opnemen. "Dit is de waarheid, de harte-waarheid van de ouders, hoe hard of zacht die ook is". Het is die waarheid die wij als hulpverlener moeten leren kennen, waarmee we aan de slag moeten. Mensen ervaren de werkelijkheid zoals ze die ervaren, ongeacht de goede bedoelingen van diegenen (regelmakers, beslissers, directies, uitvoerende hulpverleners,...) die de werkelijkheid mee vorm geven.

Mijn rol in de ouderwerking is dubbel: aan de ene kant zorg ik, afwisselend met mijn collega voor het verslag, en houd ik de groepsdynamiek mee in de gaten. Aan de andere kant zitten wij hulpverleners er ook bij om achtergrond te geven bij wat de ouders aanbrengen. Waarom worden zaken aangepakt zoals ze worden aangepakt, wat zegt de regelgeving daarover? Het brengt je natuurlijk dicht bij de grote valkuil om te gaan verdedigen, in plaats van uit te leggen.

De ouderwerking is voor mij vooral een leerproces. Leren hoe ouders de Bijzondere Jeugdbijstand ervaren, leren wat voor hen belangrijk is, leren om telkens meer en beter naar hen te luisteren. Binnen de voorziening begint dan de vertaalslag: hoe gaan wij in onze werking rekening houden met wat de ouders ons vertellen. En dan zie ik dat er nog veel werk is. Maar tegelijk besef ik dat we mekaar nooit helemaal kunnen vinden, we kunnen alleen maar op weg gaan naar elkaar, naar een beter begrijpen. Dat besef, en dat in communicatie durven brengen, lijkt mij zeer belangrijk

Door het samen zitten heb ik ook een zeer groot respect gekregen voor de ouders die ondanks, doorheen of misschien juist omwille van al wat ze meemaakten, de moed opbrengen om te komen, om te vertellen, om hun stem te laten horen, wel beseffend dat die stem niet de wereld zal doen omkeren, maar toch gelovend dat het de moeite waard is. Het is maar te hopen dat tegenover zoveel moed ook wij, hulpverleners, beleidsmakers, de moed hebben om onszelf in vraag te stellen, telkens opnieuw...